

hujus vel imprudentis, vel malevoli, myropolæ confilium secutus, & hujus & aliorum remediorum usum respuit, sicque quotidie aucto morbo, post tertiam fere ab habito Consilio septimanam interiit ex morbo ingravescente, qui forte dictis remediis vel salvari potuisset, vel certe aliquamdiu conservari in vitâ sic valuisset.

RESOLUTIO.
CAPUT PRIMUM

De

MORBI HUIUS SIGNIS
DIAGNOSTICIS ET SYM-
PTOMATIBUS.

MOrbus, ex quo noster Æger laboravit, fuit Hydrops Pectoris, ortus à colluvie serosa, sive collectione feri præternaturali in thoracis cavitate. Accessit tandem oedema pedum atque Ascites Hydrops, antequam Scena clauderetur.

Partes affectæ sunt cavitas thoracis ipsique pulmones quo ad superficiem suam & vasa lymphatica ambientia, reliquaque vasa serosa & lymphatica pectoris; eminus etiam possent dici partes affectæ reliqua viscera, imo ipse sanguis dyscrasia serosa laborans.

Signa diagnostica jam sequuntur, quæ in hoc ægro fuerunt manifesta.

Merito vero distinguunt Medici in signa hydropis pectoris incipientis & confirmati, cum incipiens multa signa habeat

habeat dubia ac cum aliis morbis communia, unde difficilius cognoscitur in initio, licet tum facilius curari possit; Confirmati hujus morbi signa satis sunt manifesta, certiusque ejus præsentiam indicant, licet tum difficillime sit curabilis. Morbum hunc, cum rarior ante sit habitus, propter minus excultam Anatomiam Practicam, Antiquiores minus accuratè descripsere; Recentiores vero melius ex cadaverum aperturis perspexere, sicque observatum est, eum frequentius in Praxi observari, quam quidem antea creditum erat. Inter Vereres jam HIPPOCRATES illius satis accuratam fecit mentionem, ut postea videbimus; inter Recentiores vero plures eum excusserunt, inter quos maximè laudem promeruerunt VRATISLAVIENSES Medici Doctissimi in *Observationibus Practicis de Hydrope Pectoris*, in quibus de signis & causis occultioris hujus morbi ac curandi ratione egregiè disseruerunt, ac solida eruditione morbi hujus Historiam, Causas ac Therapiam exposuerunt. Præterea G. W. GILG Dissertationem de nostro affectu brevem, nervosam tamen, edidit; accedit Celeberrimus GOHLIUS in *Actis Medicorum Berolinensium*, Decade prima, Volum. Decimo, ubi de *Hydrope Pectoris*, ejusque frequenti causa, polypis cordis, agit, Orthopnoeam inde ortam describit, atque Cautelas Practicas nobiliores addit; plures sparsim de eo egerunt, ut WILLISIUS, SYLVIUS aliique; Nos vero maxime hos tres Authores de hoc Affectu legimus atque excussimus; non vero vel omnia vel pleraque, quæ ab allegatis Authoribus copiose tradita sunt, adferemus vel excribemus, ne actum agamus, aut Dissertationis Academicæ limites transiliamus; ea solum, quæ ad Casum nostrum illustrandum conferre videbuntur, allaturi. Signa imminentis & incipientis mali ab Authoribus sequentia notan-

notantur ; præcedit , ut etiam in ascite fieri solet , fere angustia quædam circa præcordia & molestia , quam ægri verbis convenienter exprimere aut describere satis vix possunt , nec semper Medicis in proclivi est conjicere , anxietates illas præcordiales minari collectionem aquæ in thorace ; respiratio sentitur difficilis , licet non ut in Asthmate aut orthopnoea , sed multo levior , non tamen in uno eodemque gradu , sed mox major , mox minor , pro ventriculi à cibis aut flatibus majori vel minori distensione. Respiratio hæc difficilis etiam est in quiete , difficilior tamen scilas aut acclivia ascendenti ; loquela & cantus fit difficilior ; tussis in initio vix ulla , dolor tamen plus vel minus sensibilis in alterutro latere thoracis , aut ad scapulas , continuus quidem , sed lenior , non atrox aut punctorius ; fluctuationis sensus in initio vel levior vel obscurior ; accedit lumborum dolor , lassitudo spontanea , flatuum copia , aliaque signa morbis aliis communia , quæ vero attento Medico possunt esse pathognomonica , licet non summa eorum sit evidentia ; interim tamen quomodo ab aliis pectoris morbis , pleuritide , phthisi , peripneumonia , asthmate , dyspnoea , orthopnoea , empyemate , vomica pulmonum possit distingui , §. VII. Dissertationis suæ bene tradidit GILG , qui videri potest. Confirmati morbi signa magis clara & manifesta sunt , atque hæc sunt sequentia : Primò , incommoda magna circa respirationem sentiunt , in quo hi ægri conveniunt cum asthmaticis ; dixit vero in specie HIPP. *Lib. Secund. de Morbis* , quod acervatim sive confertim respirent ; quo ipso patet , significari respirationem difficilem , crebram & frequentem , qua strangulari æger videtur , quod alias cum asthmate humido non convenit ; imprimis verò certiores diagnosis morbi constituit illa respiratio , quæ difficilis , secundum

BAGLIVIVM, *Praxeos lib. prim.*, si vesperi hora somni sed præcipue post tres aut quatuor horas somno impensas derepentè expergiscitur æger, quasi suffocatione correptus, atque fenestras aperiat, liberumque aërem desideret; hunc pro certo pectoris hydrope laborare asserit, multoque magis, si cum eo pedes aut manus tumere ceperint, cum faciei inflatione, & præ cæteris, si accedat torpor, seu incipiens brachii paralysis; ast ante BAGLIVIVM hoc modo egregiè inculcavit CAROLUS PISO, Nobilis Scriptor, in *Obs. & Consiliis de prætervisis hætenus morbis à Serosa Colluvie ortis Sect. 3tia Cap. 7imo* his verbis: *Signum pathognomonicum statuere oportet, eam in spirando difficultatem ac crebritatem, quæ subito somni primo tempore invadat, & quiete defraudet, sed tamen procedente die sensim lentescat.* Idem confirmat LAZARUS RIVERIUS, tum & HEREDIA, ac CHRISTIANUS HELWIG in *Observationibus Vratislaviensibus*. Secundò, Alterum signum est aquarum fluctuatio & sonitus in pectore, quod confirmat GOHLIUS *loc. cit.*, licet aliquando obscurius hoc sentiat, teste GOHLIO in Italo, ut & apud nostrum ægrum, in quo & prius signum manifestius erat. Cum hoc signo adest doloris & ponderis sensus in diaphragmate, unde spiritus difficiliter trahitur, quoties corpus erigitur aut movetur. HIPPOCRATES jam observavit, dicitque, quod si multo tempore aure ad latera adhibita audire tentaveris, ebulliat aut strepat intus, quasi acetum. Quomodo vero hoc signum, quod cum empyemate commune habet, hic hydropem pectoris indicet, jam HIPPOCRATES monuit, & VRATISLAVIENSES optimè indicarunt. Tertium signum est Tussis, sicca ut plurimum, qua nec humida sputa, ut in asthmate, nec purulenta, ut in empyemate & phthisi, rejiciuntur, unde nec expecto-

pectorantia libe
 Quarto, accede
 & aliquando fac
 seroti; palpebr
 Tumorem man
 & P. SALIUS
 Febris, in init
 scente malo in
 Sexto, aliquat
 inerioribus,
 ungues incur
 Socero suo,
 BRUNNERU
 palpitationes
 frequentius v
 adiat, ubi
 rar CRATO
 peratorem,
 polypto cordis
 borasse; hinc p
 non immento W
 atque crebrosu
 puero trienni
 aqua plenuo c
 II. Cap. III. Ta
 qualis, teste B
 HELWIGIO, h
 quilo etiam p
 BAUHIUS ton
 iterum id jan
 VERIUS licet
 facile frigan

expectorantia liberiores reddunt spirandi difficultatem. Quartò, accedit œdema pedum, ac deinde manuum, imo & aliquando faciei, dorsi, imo & tandem abdominis & scroti; palpebras inferiores inflatas vidit FONSECA; Tumorem manus & brachii & VRATISLAVIENSES & P. SALIUS DIVERSUS notarunt. Quintò, accedit Febris, in initio levior, imo aliquando vix ulla, incremente malo ingravescens, à corruptione stagnantis feri. Sextò, aliquando exarescunt superiores artus, tumentibus inferioribus, ac accedit hectica, unde HIPPOCRATES unguis incurvari & contrahi scripsit, ac idem accidisse Socero suo, Clarissimo WEPFERO, noravit Illustris BRUNNERUS in *Memoria Vvepferiana*. Septimò, cordis palpitationes accedunt, quod tamen non semper adest; frequentius vero, teste GOHLIO, si polypi cordis simul adsint, ubi & Tremor quasi cordis observatur; sic testatur CRATO in *Epistolis*, Maximilianum Secundum Imperatorem, qui Hydrope pectoris obiit, complicato cum polypo cordis, ultra viginti annos cordis palpitatione laborasse; huic palpitationi accedit sæpe lipothymia, quam non immerito WILLISIUS inter signa diagnostica retulit; atque crebrorum animi deliquiorum meminit. Idem de puero trienni, qui defunctus Medicorum oculis pectus aqua plenum obtulit, testatur TULPIUS, *Observ. Lib. II. Cap. III.* Tandem accedit pulsus intermittens aut inæqualis, teste BALLONIO, FONSECA, BRUNNERO, HELWIGIO, licet GOHLIUS hoc solum adesse iudicet, quando etiam polypi cordis adsunt. Ultimò recenset BAGLIVIVS torporem & incipientem paraly sin brachii alterutrius: id jam observavit CAROLUS PISO & RIVERIUS, licet non in omnibus observetur, nisi quod facile frigeant in extremis, aut & sudoribus frigidis admo-

dum infestentur. Hæc signa sunt manifestiora confirmati morbi, ac diagnosis ejus satis accuratam constituunt, quæ cum pleraque in nostro ægro adfuerint, nullum fere relinquunt dubium, quin vere hydrope pectoris laboraverit, ab eo semel curatus, sed post semestre, vitio sex rerum non naturalium, recidivam passus inde interierit. Reliqua signa minus sunt certa, sic in aliquibus appetitus est bonus, in plerisque dejectus, in multis asthmaticum paroxysmum exasperavit cibus largior, quod WEPFERO accidit; aliquibus alvus & urina ritè fluunt, in aliis utraque excretio est difficilior; morbus in aliquibus admodum est chronicus & per annos miseros ægros mulctat, in aliis brevioris est periodi; aliqui inde ex improvise quasi suffocati pereunt, aliquibus ante mortem succedunt vomitus, atque aliquando limpidam ore reddunt aquam; quam quidem VRATISLAVIENSES credunt, ad ventriculum abiisse, facta serosæ colluviei metastasi; at quibus viis, nesciunt; docuit vero GOHLIUS *loc. cit.*, quod detur feri intra cavitatem thoracis extravasatio per parenchyma pulmonis, cum membrana sit tenuis, & spongiosa illorum substantia, aqua stagnando acris fiat, ac idem in Empyemate sæpius observetur, dum pus acre pulmones erodit & anacatharsi ejicitur. Atque hæc de signis diagnosticis & pathognomonicis morbi difficilis, tam inchoati, quam radicati, sufficere arbitror, neque opus judico probare multis, quod æger noster morbo eo laboraverit, cum plurima manifesta ejus habuerit signa & symptomata.

CAPUT

CAPUT

OBSER
TOME
HYDP
Ostiquat
modo n
etiam fo
decti

esse adeo rarum

multo perfecti

Invenere M

sic CAR. PISO

pectus aqua pura

TH. BARTHOL

dro delinbit repe

tere arte pleura

brutides aliquo

que fontis instar

moderant, &

Aliquando aqua

lemis paracoe

SIUS serum san

RONDIUS

ac nihil hinc est

CKIUM legum.